

АГОП МЕЛКОНЯН
ПЛАТИНЕНАТА ПАНТОФКА

chitanka.info

На Виктор

1

Раз-два-три... Раз-два-три... Отмерен такт, галантен жест, поклон с усмивка. Златното флагче на косите ѝ. Разпилени звезди по копринената рокля. Лице, алено като кръв и бяло като сняг.

Не вярвам! Всичко бих приел — многоглави хидри от кондензираща се материя, червенополи медузи с очи от метализиран водород, мислещи облаци междузвездна плазма, хищни колонии от мегабактерии, сплетени на витла в леговищата на времето. Само не това! И не защото е необикновено, изумително, а тъкмо обратното — защото е изящно и възхитително като детски сън. В ямата на самотата ОНЕЗИ дойдоха неочаквано, преглътнахме възклицанията, Шърууд не намери време за своето класическо „Шокиран съм!“ И после — този валс. Раз-два-три... Раз-два-три... Едно мишле разхожда гъвкавите си пръсти по черно-белите правоъгълничета на клавиесина.

В началото беше кошмарът на цели деветстотин деветдесет и седем денонощия път. Отлетяхме на трети ноември преди три години, след четири месеца бяхме около Марс, от април до юни пресичахме пояса на астероидите, накрая покълна моравата пъпка на Юпитер. Няма нищо по-отвратително от населената с видения пустош на космическото пространство, от самотата в черупката на безсилието и от тишината без дъно и предел. Сетивата чакат дразнителите и запълват безмълвието с измислици, потъваш в тях, молиш за помощ, протягаш с надежда ръце, но спасението и човекът до теб са обърнати гърбом и покоят е толкова плътен, че ударите ти потъват в него като в еластична ципа.

Когато за първи път видях Юпитер, заприлича ми на препълнен балон, а в средата — ален нар, пристегнат от тъмносини спирални артерии, с едра оранжева зеница, плътна, неподвижна и студена. Разбираш, че говоря за Червеното петно (отблизо то е доста по-различно и страшно!). Нашият „Санчо Панса“ бавно ротираше около оста си за изкуствена тежест и Окото периодично изплуваше в каютата ми, надничаше през спуснатите щори, усещах по тила си

парализиращото му докосване като ръка на измамник. Влизаше при мен в часовете за почивка, лягаше в леглото до изтерзаното ми тяло, Целуваше брадясалата ми буза и настояваше да си спомним разни неща — например погребението на мама. Или за теб; не знам защо, но Окото много настояваше да си спомням за теб.

Дали е някакъв хидродинамичен стълб, завъртян неизвестно от кого? Или дебела възглавница от сплъстени мръсни облаци? Истината е друга, различна — страшна, проста, красива. Още не знаех това, живеех под терора на Окото, затова се зарадвах, когато Шърууд оголи изкуствените си зъби в усмивка и рече:

— Шефе, утре можем да започваме. Ще активизираме Червеното петно с бързи неутрони. Ниехоф ще измерва вторичната радиация.

И само толкова — започваше се.

Станахме рано. След досадните тридесет минути физическо натоварване, без дори да закусим, отидохме в апаратната и започнахме подготовката на експедицията. Работихме амбициозно, сякаш всеки искаше да отмъсти на Червеното петно, което запълваше и без това напрегнатите ни нощи, с подозрения и страх. Шегувахме се, бърбихме глупости, Ниехоф разказваше за своята първа, любов. Ако знаех...

Да ти представя и четвъртия член на екипажа, единствения с женско име и женски навици — Амалтея, корабния робот. Тя наистина е нетърпимо любопитна и бърлива, помни всичко с подробности, трябва да ни следи, да се грижи за нас, да ни развлича. Дори Роланд Ниехоф понякога се шегува: „Ех, ако можеше и да се целува...“

Към обяд всичко беше готово, предстоеше финалното атестиране, но Шърууд се устреми към един двадесетсантиметров шницел от соя и ние го последвахме.

Точно тогава се чу пронизителният писък на алармената инсталация.

Още не бяхме се опомнили от виещите звуци, когато Амалтея каза най-страшното изречение, което някога съм чувал:

— От Червеното петно излетя кораб към „Санчо Панса“.

2

Щастливец си ти, не си преживявал това. И не защото безстрастният глас на Амалтея ритна старата училищна догма за нашата самотност и изолация. И не защото чудото наистина пъплеше като белезникава мушица по екрана на видеоскопа, а защото още не знаехме какво тази мушица носи в корема си.

Нямам време да ти описвам всичко с подробности — хаоса, объркването, атавистичния страх; треперещите космати ръце на Шърууд, когато докосваше окуляра на телескопа; нелепата надежда на трима мъже, търсещи спасение в невъзможното. И как ще посрещнеш тази нелепост? Астронавтичният кодекс не предвижда чудеса, но корабът летеше към нас въпреки своята невъзможност, въпреки всякакви кодекси и азбучни наставления. Два конуса, съединени със сфера, в средата смешно стърчащ дълъг слънчев панел — заприлича ми на кокоши крак, честна дума, просто така ми хрумна.

Непрекъснато издавах заповеди, за да прикрия, че нямам никакъв план:

— Двете извънбордови камери да следят непрекъснато кораба! Необходим е пълен запис на всички излъчвания. Роланд да се заеме с маршовия двигател; трябва да се подготвим за внезапен старт, ако демонстрират враждебност. Амалтея да обработва данните от траекторията им! Шърууд да не гледа като кретен!

Разбирах само едно — трябва да се работи; след хиляда денонощия безделие мозъците и ръцете ни бяха станали лениви.

Роланд тайно глътна таблетка.

Страх от шокиращата неизвестност.

Амалтея:

— Извършиха корекция и влязоха в наша орбита!

Очаквах ли го? Сигурно, но не го исках. Нататък не виждах път. Не знам дали ще ме оправдаеш, но предпочитам да си отидат, да минат покрай нас и да отлетят, без да ни забележат — все едно накъде. По дяволите всякакви контакти!

Но сега в мен звучи тази поредица от слънчеви тонове, залепени един след друг по законите на изящството. Раз-два-три... Раз-два-три...

Амалтея:

— Излъчиха опознавателни знаци! Чакам заповед.

После...

Заповед ли? А ти как ще постъпиш? Не, все едно, че си тук и трябва веднага да реагираш. Ще се спасяваш ли? Или ще отвориш гостоприемно вратите пред онова, от което се страхуваш?

Реших.

Няма да ти описвам всички процедури около съединяването на двата кораба, манипулациите в изолационната — няма смисъл, спести ми поне това, моля те. Не искам да го преживявам отново, не бих издържал, веднъж ми стига.

После шлюзът се вдигна.

3

После шлюзът се вдигна.

Запази спокойствие и ми вярвай. Всичко, което ще ти разкажа, е святата истина.

После шлюзът се вдигна!

Ако не повярваш само на една дума от моя разказ, спри до нея, не продължавай. Ще обидиш мен, Ниехоф, Шърууд. ТЯХ ще обидиш с недоверието си. И ще останеш неизлечимо нещастен.

В началото избухна пламъчето на златистите ѝ коси; пробягна като искрица, блесна с отраженията си, защото плитката ѝ беше обсипана със звездички. После чипото ѝ носле като пързалка; очите, измити от някакво невероятно синьо (при нас никога не си виждал такова синьо!). Накрая бялата ѝ копринена рокля с голяма светлорозова яка, от която се стичаха щедри водопади копринени къдри.

— Не ни ли очаквахте? — каза тя с усмивка.

След нея се вмъкна мъничко човече с дебели устни и висока шапка, подскачаше смешно на червените си ботушки, като поглаждаше с ръка виолетовата си ливрея. Държеше за ръка войниче с пушка и тиранти, което крачеше, без да свива коленете си.

— Добър ден, астронавти! — каза войничето с нарисувани черни мустачки. — Гвардията на Царство Бирлибания ви поздравява!

— Приятно ми е, Палечко — представи се малкото човече, покланяйки се ниско.

След тях влязоха и другите, всички бяха различни, облечени пъстро и красиво, сякаш оживели фантазии; правеха малък реверанс, усмихваха се сърдечно.

— Господи, какъв е този цирк! — изкрещя Шърууд.

— Защо цирк, господине. Това е контакт между братя по разум — рече Котарака с чизми.

Направих крачка напред — трябваше да започна отнякъде, да поема разговора...

— Аз съм командирът. Казвам се Антон. Може би първо трябва да се запознаем.

И те започнаха да се представят. Онази, със златистите коси, беше Спящата красавица. Тук бяха и Пепеляшка, и Малката кибритопродавачка, и Червената шапчица, и Оловеното войниче, и Елиза — нали я помниш, на която братята ѝ стават диви лебеди, и Палечко, Малкия принц, Василиса, Буратино, Пипи Дългото чорапче — всички, всички! Дори и моята Снежанка.

Стояха пред нас такива, каквито ги знаем. Каквито са идвали в сънищата ни, в онези много стари цветни сънища, които принадлежат на всички. И са докосвали клепачите ни вместо „лека нощ“, след това отново вместо „добро утро“, оставяйки у всеки по едно цвете до самото му начало.

Сега ми е лесно да говоря, но тогава... Опитах се да представя екипажа, излезе глупаво, защото бях прекалено сериозен. В този миг в цялата Слънчева система едва ли имаше същество с по-идиотска физиономия от Шърууд (сигурно защото не можем да видя себе си). Ниехоф стоеше встрани, безмълвен и непроницаем.

— Вероятно ви изглеждаме странно, особено аз — каза Буратино.

— Нищо подобно! — реагира взривно Шърууд. — Кретенски сега изглеждаме ние с нашите нормални мутри. А ти, с дългия нос, наистина ли си от дърво?

— Честна дума. Дървото може да пренася и натрупва вещества, значи може...

— Не може! — категорично отсече Шърууд и обърна глава, за да покаже, че въпросът за него е решен, но секунди след това — вероятно за да бъде по-убедителен — отново се обърна към всички и започна с тържествен глас:

— Аз не вярвам! Включени сме в някакъв опасен експеримент. Това не може да бъде, просто защото е невъзможно. Все едно дали халюцинираме спонтанно, или е външна намеса. Все едно — не вярвам!

Нашите гости го гледаха объркано и тревожно.

— Обидно е, момчета — започна Елиза. — Виждате ни за първи път и изведнъж — „не вярваме“!

— Ама наистина е обидно — намеси се след нея и Оловеното войниче. — Аз по устав трябва да имам воинска чест и... Нали така, Доналд?

— Хич не ми пука какво точно трябва да имаш — вметна патето Доналд.

— Ние ли не ви познаваме? — извика отново Шърруд. — Всички ви знаем, до един!

Тогава нещо се събуди и властно нахлу в мен.

Докосване до лицето ѝ, бяло като сняг и алено като кръв, под елхата, от която валеше огнен дъжд в разтворените ни шепи. Шоколадена бузки, магията на пламналите, конусчета, многоцветните отражения на стъкълцата, играта на фойерверките, паяжината от книжни лентички — и тя, като восъчна фигура до Дядо Мраз. Тънките гласчета на другите ме притискаха, всички бързаха да отидат до нея, затова не чух думите ѝ, видях само как избухнаха светлинките върху целофановата обвивка на подаръчето и точно тогава — докосването на лицето ѝ. Ухаеше на вятър и борови съчки. Когато ме целуна, чух звънчетата на горската шейна, звънливия смях на джуджетата, после тя влезе със заскрежени ботушки в смутената ми душа, научи ме да се връщам насън при нея, за да ме докосва пак и пак със студеното си като снежинка носле. И никога повече не дойде; на следващия празник Дядо Мраз миришеше на вино, а тя беше с черен грим под очите.

Видях я едва сега, на стотици милиони километри от фоайето на старото кино с мирис на цигари и влага, с купове скъсани билети и афиши (там работеше татко), пред мрачния силует на Юпитер; прониза ме полузабравеното ухание на вятър и борови съчки и желанието да я докосна, за да се убедя, че съществува и не видение е живяло в мен през всичките четиридесет години.

— Не знаете истината — за първи път се обади Ниехоф. — Ние действително ви познаваме, вие сте герои от нашите приказки.

— А какво е това „приказки“? — попита Пепеляшка.

Всезнаещият Шърруд се смути, а Роланд започна разсеяно да регулира камерата.

— Литература за деца — поднесе веднага услугите си Амалтея.

— Какво значи „литература“? Какво е това „деца“?

— Литература е светът, направен с думи — започнах аз. — А децата... Те са много малки.

— Малки като мен? — попита Палечко.

— Почти. Те не познават нещата и ние им ги даваме с думи.

— Ама аз съм малък заради намалената функция на хипофизната жлеза.

— Стига! — изкрещя Роланд Ниехоф. — Аз съм плакал за теб.

Палечко се смути и се обърна към Котарака с чизми:

— Нали беше така? Хипофункция на еозинофилните клетки в предния дял на хипофизата. А той плакал за мен. Защо?

— Ей, вие — обади се Мишлето Мики. — Станахте много сериозни!

Запали кибритена клечка и я лапна. Свали черния си цилиндър и в него избухна букет от гълъби, апаратната се напълни с удари на крила и бели пера, а след тях потече река от разноцветни ленти, смутени безпомощни зайчета и флагчета с нарисувани моркови.

— Заприлича на зверилница! — промърмори Шърууд.

— Какво пък толкова, приятно е — отговори Роланд през смях и хукна да гони един гълъб, всички ръкопляскаха, а Мики продължаваше да залива странната си компания с часовничета, чадъри, пухкави пантофки и бонбони.

— Насам, насам, търсачи на веселия! Световноизвестният чародеец Мишлето Мики от мистериозните острови Балуба-ба предлага радост в пакетчета! Точно тегло и високо качество! Няма лъжа и измама, няма тайни съглашения с дяволи! Всичко е ловкост на ръката и тайна на реквизита!

Над главите ни се сипеше приказен дъжд от чудесии, залата пламна от цветове и глъч, разлюля се от смях и точно тогава се чу тревожният сигнал на Амалтея и всички млъкнаха.

— Не разбирам нищо, нищичко! — каза роботът.

— Ей, вижте, момчета и момичета, вижте! — и Малкия принц започна да подскача на един крак. — Тези и тримата са еднакви, ехе-хееее...

Другите започнаха да подскачат след него и да припяват: „Всички са еднакви! Всички са еднакви!“

— Как еднакви? — озъби се Шърууд.

— Ами така, като по модел. А ние сме различни.

— Това не е предимство. И зависи от генетичната програма.

— Прав е — добави мъдро Доналд. — Ще знаете, зависи само от генетичната програма. В книгата на Умния таралеж, който после става академик, пишеше, че е възможно да има и такава цивилизация, тоест отделните екземпляри да си приличат. Аз не вярвах, но фактите ме убеждават.

— Лошо им работи матрицата — продължи Котарака с чизми. — Като че ли е заяла на един и същ зъбец. Ама те не са виновни за това.

— Така трябва да бъде — опита се да опонира Роланд. — Вие като сте различни, как се продължавате?

— Да се продължаваме ли?

— Точно така, имам предвид, като умре...

— Млъкни, Роланд! — креснах. — Не казвай тази дума за тях, моля те.

— Все пак е странно, че ни познавате. Ваши хора не са идвали насам, нали? — попита Алиса.

— Не са.

— А, веднъж един дойде — започна Пипи Дългото чорапче. — Честна дума, казваше се Хай Шан и беше от Гватемала, където всички вървят заднишком. Аз точно подпалвах Вила Вилекула, когато господин Нелсон дойде и ми каза, че Хай Шан първо си бръкнал в носа, а после помислил ушите на коня за сладкиш и ги изял.

— Много лъжеш, Пипи.

— Ама нали вече казах честна дума, защо да не лъжа! Обаче в този момент един облак ми облиза сладоледа — много нахален облак! — и аз не можах да видя Хай Шан.

— Тази не беше ли от Астрид Линдгрен? — попита Амалтея.

— Не, аз съм от Белгийско Конго, където всички лъжат. Започват в седем сутринта и продължават до залез слънце.

— Не, ти си от Астрид Линдгрен! — тъпо настояваше Амалтея.

— Добре де, много важно! Пък ти си от Страната на квадратните катуни.

Така си говорихме, беше приятно, вярвай ми. С тях ставахме мънички, мънички, по-ниски от лалетата, отваряхме скърцащите врати на отдавна забравени крепости, докосвахме с магически жезъл полумъртви спомени и те се събуждаха, целувахме захарното минало, за да се изчистим. Аз исках непрекъснато да бъда до Снежанка. Смешно ли ти е? Астронавтът първа категория, командирът на „Санчо

Панса“, побеляващият междупланетен скитник и авантюрист, искаше само да докосне белите къдри на роклята ѝ. Смешно ли ти е?

Във всеки от нас, колкото и побеляващ да е той, живее едно дете, което се промъква през тайните входи на таваните и зад прозрачните завеси на паяжините открива своето царство, затворено в няколко изкорубени куфара. Там непременно има грамофон с фуния, счупен бинокъл, книжки с плесенявали страници (шшт! — на корицата двама се целуват), старо войнишко кепе, скъсана лява обувка, пожълтели снимки, на които не можеш да познаеш никого. И — щях да забравя — нещо, което може да служи за пушка. После излизаш на заляната от светлина улица, между паветата расте трева, бляскаст стъкълца като мъниста и отгоре идва бай Александро, дето продава играчки с дървени гимнастици, и вика момичетата в своето мазе, ама те още не отиват, още е рано, по-късно ще разберат какво се прави в мазето на бай Александро, а сега играят с теб в онзи рай между пет къшета.

— Аз те помня — събрах смелост да започна. — Мама ме заведе в старото кино, ти седеше до Дядо Мраз, запалих бенгалски огън и заваля светъл дъжд. Ти ми подари книгата за Моливко и един дървен камион.

— Никога не съм идвала на Земята.

— Ти беше, помня. Дори беше в същите дрехи. Аз толкова дълго те гледах, че момчето отзад ме избута, за да си вземе подаръка. После не исках да тръгна, даже те сънувах.

Тя започна да се смее:

— Имаш някаква грешка. Нашите кораби са малки и не могат да летят на огромни разстояния.

Тя беше, тя! Като сега си спомням. Докосна се до лицето ми. Шоколадените бузки, пламналите конусчета, играта на фойерверките... Тя беше, как мога да я забравя — чиста, светла и добра.

— На другата година не дойде, мислех да ти се сърдя. Сега ми мина.

Така ѝ говорех — смешно ли ти е? Но ако не вярвам, ще ми бъде празно и трудно.

Мишлето Мики извади от цилиндъра си мъничък клавесин и започна да разхожда гъвкавите си пръсти върху клавишите му. Раз-два-три... Раз-два-три... Отмерен такт, галантен жест, поклон с усмивка.

Слънчев валс по законите на изящството. Поканих Снежанка и я докоснах. Не само я докоснах, прегърнах я и танцувах с нея. С истинската. Хубаво беше. Престани да се смееш!

Танцувахме двамата един до друг четиридесет години след единствената ни среща в старото кино с мирис на цигари и влага. Бях докоснал с пръсти изящната линия на раменете ѝ. Ухание на гора и борови съчки. Очи, които могат да те стоплят. Раз-два-три...

Тя е била, тя!

Не се сърди. Обичам майка ти, но това е нещо друго. То не може да се разкаже. И не трябва.

И Роланд танцуваше — с Пепеляшка. Тя беше сложила глава на рамото му като влюбена. А Шърруд не можеше да събере смелост. Не вярваше.

Раз-два-три... Раз-два-три... Раз-два-три...

5

— Вие от коя планета сте? — попита Малкия принц. — На баобабите или на розата, на царя или на бизнесмена?

— На нашата планета има от всички.

— А моята лисица там ли е?

— Има една лисица — усмихна се Роланд. — С най-простата тайна: най-хубавото се вижда само със сърцето.

— Тя е! А защо не ме вземете с вас? Аз мога да летя, познавах един чичо със самолет, който ми нарисува овца.

— И аз го познавам. Казва се Антоан дьо Сент Егзюпери.

— Не помня вече, толкова хора съм срещал...

— Защо го лъжеш, Ниехоф! — не издържа Шъруд. — Кажи ми истината за нашата приказка. Да, моето момче, ние всички ви познаваме от нашите приказки.

— Може — отговори Котарака с чизми. — Ама ние живеем на Червеното петно, откакто съществува светът. Така пише и в книгите на Умния таралеж: „Ние сме вечни, защото без нас светът ще се сгромоляса“.

— Но в нашите книги ви има, обясни това!

— Не знам, господине, не разбирам. По този въпрос Умния таралеж е писал следното: „Ние сме навсякъде и във всеки, защото сме му необходими“. И толкоз. Не разбирам как може да става, сигурно се проектираме някак в душите ви или...

— Или с някакви излъчвания на информационните полета.

— Нищо не мога да кажа. Такава е нашата цивилизация — всички сме различни и от самото начало сме разделени.

— Разделени ли? — попитах.

— Разделени сме на добро и зло. Така сме се родили — едни са добри, други са лоши. Планетата ни беше от две половини, като разсечена, в едната живеехме ние, в другата — лошите. Но те започнаха война срещу нас. Министър им е Карабас Барабас, а генерал — Деветоглавия змей. Ние нямаме оръжия и те ни побеждават лесно.

— А защо не си направите?

— Тогава вече няма да сме цивилизацията на доброто. Трудно е да се бориш с тях, всички са зли — и Баба Яга, и Грозната вещица, и Пъпчивия великан, и Злата магьосница. Окупирват наши територии, свиха ни съвсем. Вижте колко малко стана Червеното петно.

— И вие не се съпротивявате?

— Искаме да ги направим добри.

— Глупости! — скочи Шърруд. — Злото никога не става добро.

— Става, господине, става — каза Василиса. — Но трябва много да вярваш.

— Но докато ние си вярваме и ги превъзпитаваме, те ще ни унищожат! — възкликна Оловеното войниче.

— Ние затова сме дошли при вас — рече Котарака с чизми. — Искаме да преговаряме.

— Можете да започвате. Имам всички пълномощия на Земята.

— Външнополитическият съвет на Бирлибания реши да се обърнем към вас с молба за помощ.

— Не разполагаме с никакви оръжия.

— Оставете оръжията. И без това няма да ги използваме. Искаме само да подкрепите Цивилизацията на доброто в дипломатическите сфери.

— Изглежда лесно, но не е — каза Ниехоф. — Ние имаме началници, център, световна организация. Трябва да се допитаме до тях.

— Защо, нали става дума за доброто?

— Дори и тогава нашите хора трябва да кажат „да“ или „не“. Това ще ни отнеме едно-две денонощия. А може и повече.

— Това беше всичко. Ние се оттегляме с надежда — каза Котарака с чизми и стана. След него станаха и другите и започнаха да се сбогуват.

Преди да влезе в камерата, Снежанка пак докосна бузата ми със студеното си като ледено късче носле и съвсем до ухото ми прошепна:

— Сигурно съм била аз...

И нищо повече. Отидоха си. В залата останаха само трима брадясали мъже в компанията на един досаден робот.

6

Мълчахме час или повече. Ужасно е, когато трима мъже, прекарвали заедно деветстотин деветдесет и седем денонощия в подлудяващата прегръдка на Космоса, няма какво да си кажат. Само Шърууд веднъж наруши тишината с предложение да хапнем, но призна, че той самият не бил гладен, и продължи да гледа през илюминатора към Юпитер. Ниехоф въртеше превключвателите на магнетофона с демонстративно равнодушие, но съм сигурен, че търсеше точно видеозаписа на танца. Вероятно всички искахме да върнем записа в самото начало и да преживеем поне още веднъж този слънчев парад, но никой не събираше смелост да го каже, страхувайки се от острия език на останалите.

Мъчителната пауза на безсилието да върнеш времето — преживявал ли си това? И отчайващо дългите минути тишина, в които търсиш храна за надеждата, чакаш, вярваш, че нещо ще се случи. Смътно залагаш на щастливата си съдба, разчиташ тя да направи онова, което ти не смееш, да си свърши работата, за да се отпусне непрекъснато нарастващото, но все още неформулирано желание в теб. Пренасяш се целият в нейната власт, започваш да вярваш в чудеса, да залагаш на тях, да се надяваш на слепия случай. И точно тогава той ти се усмихва.

— Я виж, Антошка — изкрещя Роланд. — Под пулта има някаква пантофка!

Съвсем обикновена пантофка с платинен цвят.

— Чия ли е? — попитах наивно.

— Знам коя си забравя пантофките след бал — усмихна се Шърууд и погледна многозначително към Роланд, а той, горкият, се изчерви.

Залата отново се събуди.

— И какво ще правим сега?

— Как какво! — взриви се Шърууд. — Писано е. Ще търсим крачето на тази пантофка.

Имаше ли смисъл да говорим повече? И все пак аз бях командир.
— А Земята? — попитах. — Няма ли да се обадим на Земята?
— Не бъди наивник, Антошка. Никой няма да ни повярва.
Ясно.

Сега всеки е в каютата си и се подготвя за старта към Юпитер. Шърууд искаше да подреди записките си по физика на междузвездната плазма (за всеки случай), а Роланд отново да погледне колекцията си от стари пощенски марки. След петнадесет минути трябва да се съберем в командната зала. И тръгваме.

Използувах почивката да подготвя този запис за теб. Ще го включа в автоматичния предавател и скоро ще го имаш.

Още ли не вярваш? Ако е така, нямам повече какво да ти кажа.

И все пак най-странното в чудесата е, че те се случват. Особено красивите чудеса. Особено тези, които искаме да се случат.

Не знам какво ни очаква на Юпитер, не мога да си представя. Но ти гледай вечер с телескоп Червеното петно, по което най-добре ще разбереш дали сме победили.

Не ти казвам сбогом.

Може би ще бъде страшно. Но ние винаги трябва да тръгваме, щом Доброто ни вика.

Нали, момчето ми?

Публикувано в алманах „Спектър’79“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.